

Slavni pisatelj Miklošič v svojih spisih posebno rad navaja zglede iz Ravnikarjevih knjig. Njegovo slovenščino je visoko cenil eden največjih slovenskih učenjakov-jezikoslovcev.

Cesar Franc I. je na njegovo prošnjo l. 1817. določil, da se bogoslovci drugega letnika uče slovenskega jezika. Tako se je po njegovem prizadevanju dovolila stolica slovenskega jezika v Ljubljani. Udeleževali so se teh predavanj tudi licejski slušatelji. Ta stolica je rodila lep sad, da so v lepšem in čistejšem slogu izhajale slovenske knjige. Na to stolico je spravil slovečega slovničarja Franca Metelka.

Prva in največja zasluga Ravnikarja je ta, da se je trudil pisati po prosti, nepopačeni narodni govorici. Preden je napisal kak stavek, ga je pretehtoval, je-li ga bo razumel preprosti kmet, kateri ne pozna drugega jezika, kakor materinski.

Kolikokrat so Turki obiskali ta kraj, ni nikjer kaj povedanega. Da so strašili tudi tod, je gotovo. Vsled turške nevarnosti so utrdili ljudje cerkev na Sv. gori. O tej gori piše naš Valvasor (II. 143. VIII. 829), da je točka, ki nudi človeku obsežen razgled, dasi ni višja kakor 849 m. Pobožne vernike vabi na to višavo cerkev »Naše Ljube Gospe«. On jo imenuje »sveto«, ker se je ondi zgodilo veliko čudežev. Cerkev je obdana iz časa turških napadov s taborskim obzidjem. Za njegove dobe (l. 1689) ji je prizidal tedanji župnik Andrej Gollerey kapelico sv. Jožefa. Taborski stolp je služil v mirnih časih ob velikih shodih duhovščini za prenočišče in obednico. Na cerkveno proščenje, dan po sv. Jakobu, je bila še v 17. stol. navada, da je vaški župan iz Revič (Reviče: gorska vas pod Sveto goro) pripravil deželnemu sodniku na gradu Lebek zajutrek, h kateremu je povabil sodnik tudi sosedne plemenitaše. Zajutreka se je udeležil tudi župan. Pri zajutreku je podal na krožniku deželnemu sodniku cekin iz starega, dobrega zlata. Valvasor pove, da je bil sam temu priča, ker je bil večkrat tja povabljen.

Venceslav:

Mlada pesem.

*Na pragu raztrgane bajte stojimo.
Pesem ugaša, umolknil je svet.
Modreci stari oznanjajo zimo,
zemljo, nebo uklenili so v led.*

*V nas pa gorijo neskončni kresovi,
žgejo in žgejo, ogrevajo mrak,
v viharju prepevamo mladi in novi,
v čudežni pesmi nam vriska korak.*

*Daleč je, daleč še zadnja postaja,
kjer se utrudijo mlade noge,
v božje kraljestvo se zemlja presaja,
odkrijmo zaveso do belega dne!*